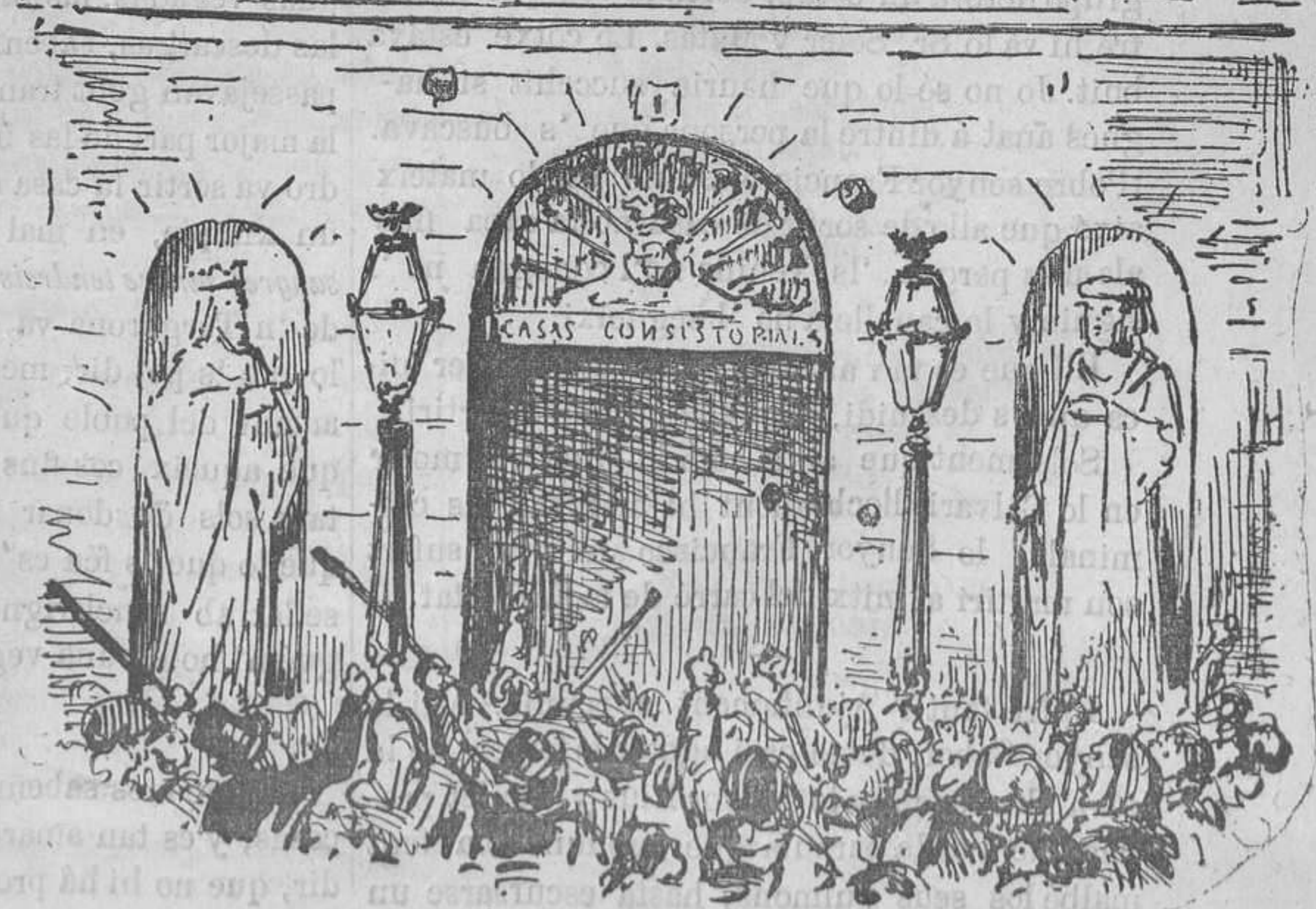
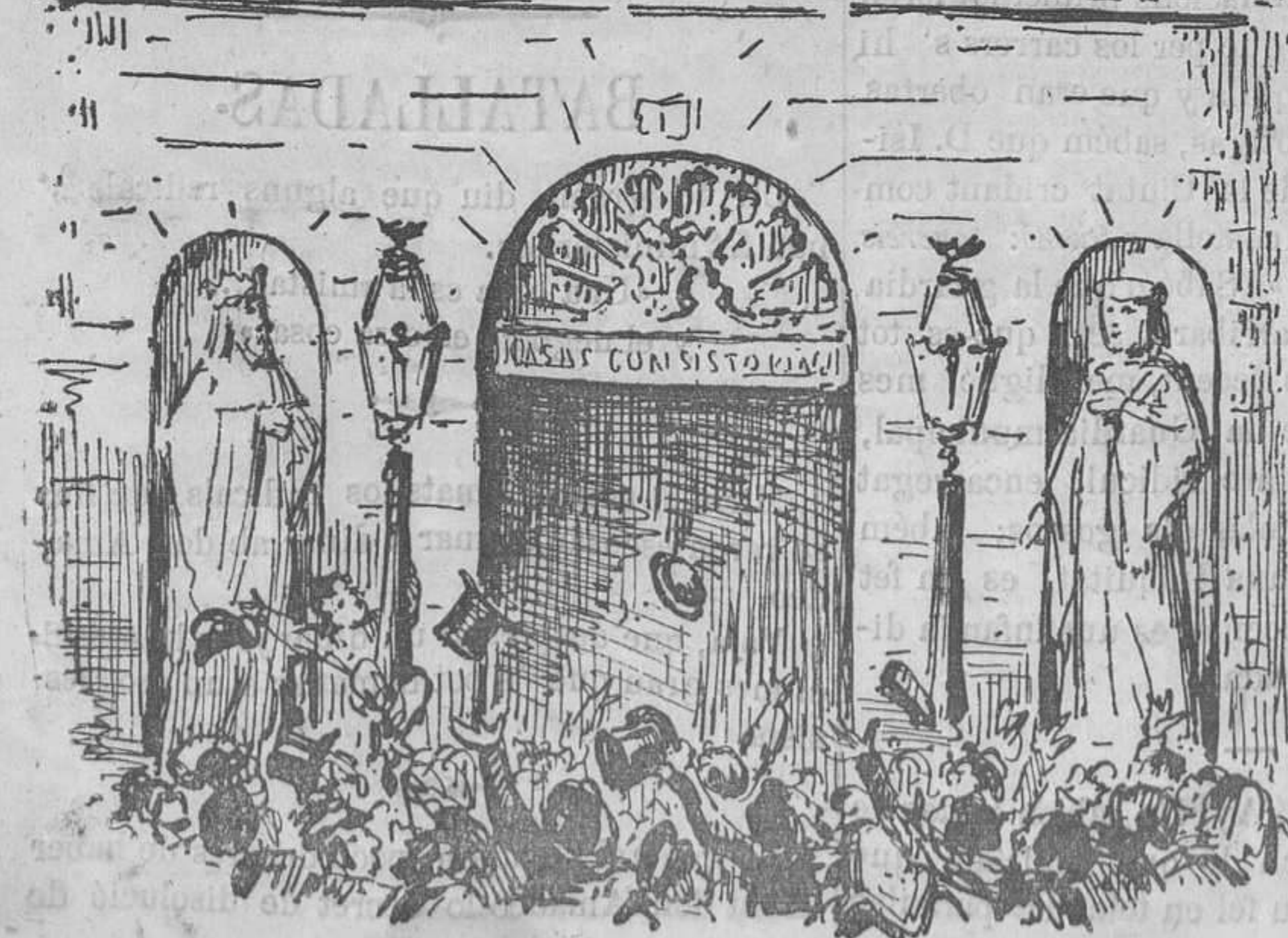

LA CAMPANA DE GRACIA.

Antes.

ACTUALIDADES.

Ahora.

Los mismos perros con los mismos collares.

HISTORIA DELS CONSUMS.

Se restableix l' odiosa contribució de consums, á pesar del crit general de reprobació que per tot arreu s' aixeca. La restableixen los mateixos homes que pèl Setembre de 1868 cridaban contra ella. Pero jaixo que hi fá? Si ja en la alocució deyan «¡Nada de vejámenes! ¡Nada de fieltos!» Y á pesar de tot los tiros no hi han fallat com en tota cosa espanyola y progressista.

Dijous, divendres, disapte y diumenje al dematí gresca en tots los portals, y en tots ells *vejámenes y fieltos*. Alguna trompada, crits, burots fugint, precaucions militars, la recaudació interrompuda y alguna agitació per la ciutat.

Diumenje á la tarde, manifestació contra lo odios impost, que vá á la Plassa de Sant Jaume Crits d' «¡Abaix los consums!» enella y en molts carrés de la Ciutat. L' ajuntament fa sortir los municipals de caball que despejan la plassa ab lo sabre desenvainat. Aixó ben mirat era un altre especie de bando ó alucució dirigida al poble. Solament que 'ls arguments que s' empleavan eran una mica mes contundents que 'ls altres.

Mes tart lo poble cala foch á la barraca de Sant Antoni ¡Pobre poble! Poch sab ell que n' hi farán pagar una de nova. Al cap d' avall lo poble es sempre qui rep la bastonadas.

Per lo cinisme que demostren los concejals ó criaturas del general Gaminde, me sembla que al sentir los crits del poble, devian dir:— Esgargamellévovos, esgargamelleuvovos ximplés: al cap d' avall si entre tots per remullar la gola 'us bevéu una carga de vi, haurán entrat quatre pesetas mes en las arcas municipals, Capassos son d' haverse fet aquesta reflexió.

Dilluns lacosa ja fou mes seria. Trompadas á la Riba y á la carretera de Hostafranchs, de las quals resultaren alguns ferits. Los crits de «¡Abaix los consums!» reproduhintse y fentse generals. L' Ajuntament en lloch de parlar, lluny de calmar l' agitació, feya sortir també los municipals de caball que despejavan la plassa á sa manera. Los de peu estavan formats carrabina al bras dessota de las estátuas de 'n Fivaller y de D. Jaume, las quals si no haguesin sigut de pedra, s' hi haurian tornat al veure lo que passava.

A la nit, devant del passatge de Madoz un grupo detura un cotxe. Corra la véu que á dintre hi vá lo Sr. Soler y Matas. Lo cotxe estava buit. Jo no sé lo que hauria succehit si hagués anat á dintre la persona que 's buscava. ¡Pobre senyor Francisco! Ja no es lo mateix aixó que alló de sortir de casa ab la capa fins als ulls perque 'ls vehins no'l conegan no 'l signin y la canalleta no 'l segueixi.

Ell que es tan aficionat á las créus, per mica que 's descuidi, ¡troba la creu del martiri.

Solsament que aixís com lo Just va morir en lo Calvari, lloch ahont hi matavan als criminals, lo Senyor Francisco hauria sufert son martiri al mitx del carré de la Llibertat.

Entre tant l' Ajuntament se reunia. Allí lo senyor Cabot, devia casi agotar lo torrent de la séva elocució y lo senyor Rius y Tauler present alé á cada paraula que pronunciaba fent malbé los seus pulmons, hasta escursarse un

any de vida; pero la qüestió dels consums era ja una qüestió de dignitat, y encare que per dignitat hi haji algunas víctimas, primé es la dignitat que la sanch.....dels altres.

Arriba per fi lo dilluns. Al dematí foch á todas las barracas de consums y lo mes notable es que qui aixó feya eran grupos insignificants y lo mes notable encare es que 'ls agents de l' autoritat, com uns babaus s' ho estavan mirant sense dir una paraula. ¿Perqué? Ells dirán, que lo que es nosaltres si haguessém d' entrar en consideracions, potser lo jutje hi tindria que veure. ¿No es vritat que 'ls lectors de la Campana per una cosa que ells mateixos tindran la llibertat de judicar lo mes mal que vulgan, nos dispensarán d' anar á la presó? Y está clar que sí.

Donchs anémse 'n al fet. Una casilla que hi havia al Portal de Sant Carlos y que desde 1837 havia servit de cova de todas las odiositats; quan no de resguardo, de fieltos, era entregada al incendi. Lo mateix succehia ab lo diposit de tocinos situat en los glacis de la Ciutadela. Las barracas del Portal Nou queyan també y no quedava en lloch fieltos per cobrar.

Los agents de la autoritat feyan los ulls grossos. ¿No es veritat que es estrany sent ministre de la gobernació en Sagasta y gobernador de Barcelona D. Bernat Iglesias? Donchs nosaltres no l' hi trobém gens.

Per últim arriba la nit. Com de costum surtan los municipals de cavall. A las embocaduras de la Plassa de la Constitució s' hi plantan los curiosos formant grupos.

No sabém lo que aquets grupos devian fer. Sabém si lo que vá succehir, sabém que á un quart de déu tot estava en calma y que á dos quarts de déu ja hi havia hagut descargas; sabém que un home s' moria al carre de Jaume primer, y que dos altres respectivament feyan lo mateix en lo carrer de la Llibertat y en lo de Raurich: sabém que á l' any 1872 vá ferse una cosa semblant á lo que 's féu en Janer de 1866 en la Rambla per los Mossos de l' Esquadra; sabém que aixís com lo comandant d' aqueix cos se deya Joseph Vidal, lo comandant dels municipals, que foren los qui dispararen, se deya Isidro Pujadas; sabém que no hi havia motiu ni sombra de motiu per disparar las carrabinas contra 'l poble; sabém que á pesar de que la ley diu que avans de fer us de la forsa deu ferse la intimació corresponent per duas vegadas, las intimacions primeras foren las descargas, sabém que per los carrers s' hi passejavan gent tranquila y que eran obertas la major part de las botigas, sabém que D. Isidro va sortir la casa de la Ciutat cridant com un ximple, en mal castellá «*Bueno: ¿quereis sangre? sangre tendreis!*» Sabém que la guardia de 'n Targarona vá arribar á ser, que es tot lo que 's pot dir, mes decent, mes digne, mes amant del poble que la Guardia municipal, que aqueix cos fins are ridícul, encarregat tant sols de donar bolas als gossos; sabém que lo que 's féu es una iniquitat, es un fet sellat ab sanch ignocenta, es una infamia digué'm ho de una vegada.

¿Y que mes sabem? ¡Ay! Ne sabém tantas de cosas, y es tan amarch lo que tindriam que dir, que no hi há prou fél en todas las paraulas

del Diccioniari pera espresar lo nostre pensament!

A la Plassa de Sant Jaume s' aixecava un crit, que desde la Revolució de Setembre se havia vingut aixecant. Los mateixos que posaren los consums saben ben bé lo que feren en aquella ocasió.

Sino que llavors, en la nit de la Gloriosa, en Cheste vá ser mes humanitari que 'ls progressistas actuals, que eixos abigarrats arlequins ab mes colors que mals intents y ab mes mals intents que cabells tenen al cap.

En lo dematí del mateix dilluns l' Ajuntament acordá fer dimissió. Quaranta horas despres devia pendre possessió lo nou municipi. Aquet determini, fill del pánich es tant ridícul com irritant.

¿Perqué doná aquest pas l' Ajuntament? ¿Per los consums? Sí, que ell aixís ho declarava. ¿Es á dir que 'ls considerava inícuos? ¿Liavors perqu' 'ls posava? ¿Perque no 'ls treya al anár-sen?

Lo que va fer l' Ajuntament de 'n Gaminde ho fá qualsevol criatura mal educada.

L' endemá, dimecres, per coronar la festa D. Bernat devia publicar la seva alocució y dir en ella que 'ls *aconteixements del dia anterior* eran de poca importancia, que un grapat de *insensatos* volgué trastornar l' ordre públich, amagantse hipócritamente darrera 'ls grupos de criaturas: que *la sangre de los rebeldes ha manchado la plaza pública*; y que aquesta lliadó será profitosa. Tot aixó acompanyat de la adulació mes servil envers la ciutat de Barcelona.

Nosaltres volém fer lo favor á D. Bernat de creure que al escriure aquesta estúpida alocució als barcelonins, ja havia sopat. Sols després de estar ben satisfet de cos, pot estar-se tant mal d' esperit y de sentiments. Fets com los del dimars, se ploran; ensalsarlos ó procurar fredament que sigan tinguts en poca importancia, val tant com ferse cómplice d' ells.

Pero á n' en Sagasta l' hi agradan los gobernadors d' aquesta mena, y d' aquesta feta D. Bernat ja té assegurat per molt temps lo mangoneig de la provincia de Barcelona. Aixó es lo fet; lo demás son trons y qui gemega ja ha rebut.

Are no més falta que 'ls causants de tots aquestos trastorns, en proba de son valor y de son progressisme, vajan á celebrarlos cad' any ab un fatori.

En tot cas los recomaném la FONDA DEL SABRE.

BATALLADAS.

Un telegrama diu que alguns radicals s' han fet ministerials.

«Una cosa es la amistad... y el negocio es otra cosa.»

Mirin si estan cremats los radicals que fins se varen escusar d' anar á dinar ab don Amadeo.

Vaja, que despreciar un dinar ja es lo sacrifici mes gran que 's pot demanar á un progressista.

Lo general Gandara, poch despres de haber donat don Amadeo lo decret de disolució de

Corts á n' en Sagasta y no á n' en Zorrilla, va anar á casa de aquet últim á enterarse, en nom del rey, del estat de la seva salut.

Devia pensar que 'l xasco se li hauria as-sentat malament.

Un periodich ocupantse de la *Tertulia progres-sista* de Madrit, no 'n diu la *Tertulia*, sino 'l *Club de la calle de Carretas*. A poch á poch, los progressistas radicals s' han de veurer tractats pitjor que nosaltres. Y aixó que naltres som descamisats, lladres, incendiariis, demagogos, filibusteros y altrás hermosuras.

Fa unas cuantas semmanas que la *Campana de Gracia* té acullida y aceptació en lo poble liberal de Agramunt.

¡Ey! Are no 's pensin que cuan parlem contra 'l turró fem alusió al sempre celebrat turró d' Agramunt.

Los progressistas ja comensan á ser partidaris del retraiment.

Just: já que no 'us volen lo millor que podeu fer es anausen.

No ha passat res que nosaltres no ho hagues-sim previst,

Com mes llibertat hi hagi, un rey menos rey es; com mes reaccionari siga un govern mes garantidas considera 'l monarca las prerogativas regias, se veu mes inviolable, es mes rey.

No 'us canseu, donchs, parlant de llibertat y monarquia, puig la llibertat es dolsa y la monarquia salada. ¡Compreneu que aquets dos gustos oposats puguin produir junts un sabor, un gust agradable?

L' Ajuntament gamindich ha tingut un fi digne del seu pricipi. Contra la opinió pública va entrar en la casa de la ciutat y baix lo pes de la opinió pública ha caigut.

Aquets dias es objecte de grans comentaris una conferencia que 's suposa haberhi hagut entre 'l senyor Fábregas, del partit radical, y 'l senyor Soler y Matas, del partit sagasti. Contan que aquell va parlarli tant clar, que 'l senyor Soler y Matas no va poder menos de convenir en que tenia rahó y de prometerli que l' endemá desferia tot lo que habia fet.

Quan fou mort lo conbregaren.

Mentres hi hagi monarquia los ciutadans no tindran garantida la seva vida.

Quan no sigan los mossos de la Escuadra los que afusellin al poble indefens, serán los municipals y quan no sigan aquets seran uns altres.

Contan que quan lo senyor Soler y Matas va proposar arrepentit als regidors la supresió dels consums, la majoria va manifestar la intenció de que se sostinguessen á tota costa.

Just:

«¿Que haya un cadaver mas, que importa al mundo?»

Tenim curiositat de saber quina ha sigut la actitud del senyor Cabot, en la cuestió dels Consums. Perque, segons hem sentit á dir, lo senyor Cabot, si be es radical, ultimament ha

sigut un radical que ha volgut los consums. Tots son iguals.

Los trastorns d' aquestos dias tambe poden haber estat una mostra de las simpatias que entre nosaltres conta la política conservadora del senyor Sagasta.

Podria molt ben ser que 'l decret de disolució hagues omplert lo vas y que 'l restabliment dels consums hagi sigut la gota d' aigua.

L'ordre s'ha salvat. Are poden pendrer café fins á las dotse en punt; atvertint que si 'n arriban á pendrer á dos cuarts d' una de la nit... ¡ay pobres! ¡Ja están frescos! Quan menos van á la garjola.

Entre aixó y las descargas del dimars l' ordre regna en Varsovia.

Ab lo bando del arcalde accidental (perqué ha fet d' arcalde) don Bernat Iglesias, los que hi han sortit guanyant han sigut los tabernés.

Aquets fins are, no podian tenir obert sino fins á las nou de la nit, pero d' ensá del bando no han de tancar fins á las dotse: de modo que han guanyat duas horas.

Lo governador ha dit á lo ministre de la gobernació que entre 'ls grupos hi habia *hombres adultos*.

¡Hombres adultos? ¡Ca! Devian ser impubers.

Segons la *Independencia*, lo comandant de municipals senyor Pujadas, va sortir á la plassa de Sant Jaume y va esclamar:

—¿Queréis sangre? Pues habrá sangre. ¡Fuego! Y las máquinas varen fer foch.

Senyor Pujadas: lo que vol lo poble no es sanch, sino justícia; no es sanch, sino que se li compleixi lo que se li va prometer.

Molts estranyan que no s' hagi declarat la lley marcial. ¡Oh! Sino tenim la lley marcial, en cambi tenim la lley civil.

Dígali sombrero, dígali barret tot son gent que fusellan.

Los primers dias la plassa de Sant Jaume va estar ocupada *municipalment*; despres ha estat ocupada militarment.

No sembla sino que 'ls militars y 'ls municipals se disputin lo dret de fastidiar al poble.

Molts municipals, indignats de que se 'ls hagi degradat fins al punt de ferlos comparables ab los mossos de la escuadra, tractan de presentar la dimisió. Bo es que la gent decent demostri que ho es.

En la alocució que l' endemá dels atropellos va dirigir don Bernat als barcelonins, diu que la autoritat está sempre disposada á vetllar per l' ordre y la tranquilítat pública. ¿A tiros contra la gent indefensa? ¿Atropellant al poble?

Si aixó es vetllar per la tranquilítat, tant se val que tornin en Cheste y 'ls mossos de la Escuadra.

En aquestas horas don Bernat ja deu apareixer

als ulls d' en Sagasta, com lo gran sostenedor del ordre, de la moral y de lo societat. Ab don Bernat, Barcelona está tranquila, ningú 's belluga: fins lo petroli baixa de preu.

¡Quin dia será aquell en que 'l poble acabarà ab tanta farsa?

Comprenem que una autoritat siga prou cí-nica per suposar conflictes que no existeixen y cometre desmans indignes, ab tal de justificar actes incalificables per consolidar un empleo. Pero lo que no habiam concebut may era que una autoritat tingués prou despreocupació per publicar l' endemá una alocució en que, ni respectant lo mes sagrat, insultes la memoria de las victimas declarantlas perturbadoras del ordre que no varen perturbar y donant per justificadas sas morts.

Es precis fer justícia: los moderats no habian arribat may á tant.

La alocució de Don Bernat diu:

Vivid tranquilos...

Nos sembla que hi falta:

Y no transiteis por estas calles.

LO CALAMARS.

Tu, ¿saps aquell flavio que ha viscut tants anys travessant de pela, sent cul de billar? Donchs de cop y volta l' han fet empleat. —Home, no ho estranyo: per ço es calamars.

* *

Es aquell que un dia, sent estudiant, al Pont de'n Biromba aná á preguntar: «¿que cau per 'quets barris l' Universitat?» —Home, per ço 't deya qu' es un calamars.

* *

¡Al principi feya tant lo liberal! No volia quintas, no volia estanchs..... ¡Y ara tot s' ho tragat! ¡Ves com s' ha tornat! —Donchs com vols que ho fassa, ¡si es un calamars!

* *

Y si 'l desempleyan avuy per demá, es capás de anársen á baladrear que ha fet sacrificis per la llibertat. —Y 'l creuran molts ximplés: per ço es calamars.

* *

Donchs mira: si 'l deixan un quant temps cessant, es capás de dirnos, que es republicá, y que 'l varen treurer per massa exaltat. —Noy, qualsevol cosa dirá un calamars.

* *

Pera si 'n Narvaez (ó be nn consemblant) li tornés l' empleo,

ell ben apeixat
faria la seva
cobrant y callant,
y ens diria que éram
uns descamisats.
—¡Angela Marial
Y com que ja ho saps,
Mano, may te fies,
de cap calamars.

UN PEIXET.

CASTELL DE FOCH.

Voléu sentir las principals frases pronunciadas en la sessió del 24? Donchs escoltéu:

ZORRILLA: ¡Que vá á succehir aqui? ¡Déu salvi á la patria! ¡Déu salvi la llibertat! ¡Déu salvi á D. Amadeo! (¡Si, que si no 'l salva Déu!..)

RIVERO. «Dessobre de tot, y dessobre de tots hi há la llibertat. ¡Viva la llibertat!» (¿La llibertat de... menjar del presupost? De segur que ja 'l rey no 'ns ladona mes.)

MARTOS. —«Las formas de la soberanía son accidentals; lo permanent es la soberanía de la nació. ¡Viva la nació!» (Si, que si la nació arribés á morir, morirían també los que viuen del such quel' hi treuhen)

TORENO. —«Altra vegada los obstacles tradicionals s' alsan amenassantnos» (Si? Donchs ja sabém que lo 'ns pertoca!)

RÓDENAS. —«Anuncio la ruina de tot lo existent» (Jo faig lo mateix.)

NOCEDAL (pare) —«Segons la Constitució no deuen pagarse las contribucions que no sian votadas per las Corts. Las de aquet any no ho han sigut» (Sr. Necedal, si s' hagués fet tot lo que 's diu, no estariam com estém)

ZORRILLA (altre vegada) —«Lo que comensa d' aquest modo solament ab sanch pot acabar» (Que acabi com vulga; al poble tant se n' hi 'n dona.)

ESTEBAN COLLANTES. —«¿Que es lo que queda en péu de tot lo que ha fet la Revolució de Setembre? Res mes que 'l dret de iusurrecció.» (No hi ha pas cap dupte.)

ABARZUA. —«Al rompre 'l rey ab lo parlament, romp també 'l pacte ab lo poble. Avuy s' acaba la dinastia de Saboya.» (Sifossem inviolables com lo Sr. Abarzuza ¿qui sab lo que diriam?)

MURO. —«Bah! bah! Aixó 's discutirá á la barricada.» (¡Ah salao!)

FIGUERAS. —«Los republicans recullim lo quant que se 'ns ha tirat; lo dia y l' hora de la batalla serém nosaltres qui la senyalarém» (Y aixó es lo que devém fer tots los republicans.)

ELDUAYEN. —«S' ha posat en tela de judici la prerrogativa de la corona...»

MOLTAS VEUS. —«No hi ha 'corona» (¡Vaya una inviolabilitat la de D. Amadeo!)

BECERRA. —«Queda disolt lo Congrès espanjol.»

MOLTAS VEUS. —«Lo rey es qui queda disolt» (Idem. idem)

Aixis acabá aquet castell de foch, del cual si podem donar lo programa detallat, no podem pintar l' efecte, perque no hi ha ploma que pugadescriure 'l.

¿Que s' ha volgut solemnizar ab ell? Anemho á veure.

Quan va votarse á D. Amadeo vá suchseir una cosa semblant. Solament que llavors tot eran protestas d' amor á la nova dinastia, tot eran alló que 'n diuhen fochs de negocijo,

¿Seria estrany que los legisladrs de la patria, haguessin volgut practfcar lo dia 24 del mes passat, aquell principi de dret que diu que las cosas se desfan seguint la mateixa forma que s' usa en sa formació?

Nosaltres creyém que no n' es gens. ¡Un hom véu que es tan preciós l' amor que 'ls nostres monárquichs professan á son rey, que ja no s' admira de res!

En quan al castell de foch, que nosaltres titularém de despido, fou ben combinat, lo servey exquisit, la pólvora fulminant, los fochs de bengala bén encesos y de un color de sanch magnífich, los petardos estrepitosos com la tronada, las rodas voltant mes rabentas que la de la fortuna, los cohets borratxos seguint lo

séu camí com si no 'n estessin, las candelas romanas foradant los nuv ols y per últim l' apoteóssis final ab aquefllas lletras que deyan «LO REY ES QUI QUEDA DISOLT» mes hermosa que res de lo que s' ha fet en aquet género d' espectacles.

¡Que s' ha de fer! Lo poble bé 's té de divertir!

BATALLADAS.

Entre las novas creus que s' han creat pera carregar ab ellas los *pechos leales* y los *estómagos repletos*, n' hi falta una, la del ordre de la *poca vergonya*.

Ella podrian durla tots los setembrins que han faltat á las sévas promesas, als séus compromisos y á la paraula que tenian empenyada quan tractavan de enfilarse al candelero.

Es cert que 'l govern no la creará; pero nosaltres, fills del poble, 'ns reservém lo privilegi y ja vindrá dia en que podrém marcarlos. Ells que vagin fent: ja vindrá un dia que farém nosaltres.

Referintse á la apostassia d' en Sagasta y 'ls seus, contan que no fa molts dias un dels germans Escosuras deya en lo saló de conferencias:

—Aquesta gent es descarada per demes.

Al menos jó, quan vaig apostatar, donantme vergonya de la trastada que feya als meus, m' en vaig anar lluny... lluny... ¡á Filipinas! perque ningú 'm vegés.

Pero aquets son mes descarats que jo, perque á mes de apostatar, encara tenen lengua per defensarse y 's quedan aqui frescos y osats com si res fessin.

Suposem que jo fos regidor y que hagués fet una gran compra d' oli.

En aquet cas me convindria que l' oli pujés. ¿Y com lo faria pujar? Procurant persuadir á la majoria dels rejidors de la necessitat de posár los consums.

Pero, ¡Deu me 'n guart de cometre semblant baixesa!

Los comandants de la milicia de Madrit, varen obsequiar ab un dinar al arcalde cessant senyor Galdo. Aquet, un cop en lo brindis, se va declarar radical y 's va oferir incondicionalment als zorrillistas.

La cosa s' embolica.

L' actitud dels radical depent de la que prengui 'l govern.

Ho creyem aixis: si 'l govern pega ells rebrán, si persegueix serán perseguits y si escamoteja diputats radicals en las eleccions, ells serán escamotejats.

Despres de la energia y valerositat del senyor Pujadas, creyém que 'ls progressistas haurian de crear la plassa de general de municipals per premiar sos serveys. Dos homens fora del mon y alguns ferits nos sembla que son prous motius perque 's concedeixi un entorxat.

Don Bernat diu que 'ls morts y ferits que l' altre dia va haberhi eran rebeldes. ¿Y de quan ensáesser rebelde passejarse pe 'l carrer de Feruando? ¿Si 'ls que s' hi pasejan son re-

beldes, que tal serán, per don Bernat, los que hi tenen botiga?

Sabem que á la actitud enérgica de nostres correligionaris del nou municipi deu Barcelona LA ABOLICIÓN DE LA ODIOSA CONTRIBUCIÓN DE CONSUMOS. Nosaltres 'ls doném la enhorabona del fons de nostres cors, y ojalá que endebant pugan contribuir com avuy á fer pendrer acorts tanbeneficiosos y acertats com aquet.

Lo nostre compatrici baix cantant ciutadá Juan Maffei, va obtenir un triunfo, la nit del seu benefici en lo teatro de Mejich.

Los catalans Srs. Borrell, Bru, Pichot, Vila-devall, Ballesca, Reig, Font y Baró del Banch residents en dita capital varen regalarli una corona de molt bon gust y de valor.

En la actualitat se troba contractat en lo teatro de la Habana ab la companyia del Sr. Tamberlick

Recomanem ál Senyor Administrador de Correus de Hostalrich que procuri dirigir puntualment los paquets de Breda y algun altre punt, que de vegadas deté en son poder, causant perjudici á las personas á qui van dirijits.

Un amich nostre nos ha fet pressent varios errors en que varem incorrer en lo suelto del ball referent á lo TALLER AMBUT que rectificuem ab gust; no comprenem com los que 'ns varen dar aquellas noticias estaban tant mal enterats.

Lo Saló de EL GAVILAN figurará una especie de tenda al estil egipcio y lo assumpto historich que representará la Cavalgata es despres del assassinat de Julio Cesar, quan Roma se va constituir ab triunvirat.

La distribució de personatjes entre los joves que deuen representarlos, no va doná lloch á cap discusió acalorada ni á cap discordia.

Lo catedratic de la facultat de medicina D. Joan Giné y Partagás acaba de donar á llum lo tomo segon de la seva acreditada obra de higiene pública y privada en la qual dona una mostra mes dels seus grans coneixements científichs.

Advertim á nostres lectors que en lo dit no hi posem gens de cera, perque no la necesita, sino que diem la vritat tal com la sentim; per lo tant la recomaoem á tothom que vulgui instruirse y viurer molt, aixis com á lo nou ajuntament perque sápigade la manera que deu considerar la higiene pública y aplicarla ahont convinga, en la forma que recomana dita obra ja que tant abandonada está aquesta ciutat en la part importantissima de que 'ns ocupem en aquet suelto.

En un robo que va tenir lloch en la administració de rentas de la ciutat de Cervera, los lladres van apoderarse de una gran partida de paper sellat.

Hi una copla castellana que diu:

«En los montes de Jimena
«robaron uu cobertor;
«y decian los ladrones:
«no lo hubiesen puesto al sol.»

Y are dirém nosaltres:

—A la ciutat de Cervera
van robá 'l paj er sellat;
si hagués sigut abolit
aixó no hauria passat.

POESIAS FESTIVAS Y SATIRICAS DEL RECTOR DE VALLFOGONA: forma un tomo casi foleo á dos columnas, ab lo retrato del autor y una cubierta dibuix de Padró y Val sols 4 rals.

Barcelona.—Imprenta de la Viuda y F. de G.

I. LOPEZ editor